

Ժ. ՓԱՓԱՉՅԱՆ

Հ Ա Յ Ի Ե Ն Ի Ք Ի Ս

Երգել եմ քեզ, հաճախ երգել՝ որպես անուշ, որպես երազ,
Տենչանքների ծնունդ շքեղ, դու ոսկեափ Եղեմ անհաս,
Անգո կայան երանության, ուր պիտի գա մի օր հոգիս
Խոնջանք փնտրել, ազատ շնչել ու վերջ գտնել խուլ մորմոխիս...

Այնքա՛ն, այնքա՛ն արտավել եմ ես քեզ համար, քո ցավի հետ,
Երբ ապաստե՛ր մարդկանց զրկում զգացել եմ ես ինձ օտար,
Երբ զրկանքի ֆամին փչել ու տարել է ինձնից անհետ
Լույս հավատը քո զարթոնքի և իմ հույսը անմխիբար:

Կուրծք եմ տվել տառապանքի մրրիկներին աշխարհացրիվ
Ու կասկածի խավարի մեջ խարխափել եմ անօգնական,
Հաճախ ընկել, կրկին կանգնել, հաղթել, պարտվել եմ անհաշիվ,
Քե՛զ եմ երգել, քե՛զ ողբացել, քե՛զ տենչացել, ի՛մ Հայաստան:

Ու երգում եմ, նորից երգում քե՛զ, Հայրենի՛ք իմ փառակերտ,
Դու ապրում ես, կաս երկնի տակ քո մեծ սրտով միլիոնատուրով,
Մեր կապն այնքա՛ն է հարազատ, այնքա՛ն ամուր, այնքա՛ն է սերտ,
Ու ես ձուլվում եմ, տե՛ս, քեզ հետ ու չեմ լինի այլևս որք:

Սիրում եմ քեզ անհուն սիրով, ո՛վ մարմնացած երազ շքեղ,
Եվ երգում եմ քո կյանքը նոր, ստեղծագործ նիզդ խաղաղ,
Էլեկտրավազ խոյանքն անհաս քո կերտումին երկնասլաց,
Քո՛ հնավանդ մշակույթի վերափրկումն աննախընթաց,

Մկանակոտ տղաներիդ աշխատանքի խանդն առնական,
Մերկավարս աղջիկներիդ անկասելի Լուսնոյր ժիր,
Խաղաղատենչ մարտիկներիդ հայրենապահ ուժն հաղթական,
Ու լուսամիտ ֆերդոդներիդ փանաբախույզ հանճարն անծիր:

Ու տենչում եմ միախառնել նրանց ջանքին արգասավանդ,
Ո՛չ լաց ու կոծ, ո՛չ վիշտ ու ցավ, այլ տնադարձ երգ ու եռանդ,
Կարոտավառ հոգիս պարզած լայնածածան դրոշի նման,
Զգտում եմ քե՛զ, քե՛զ հետ ձուլվում, ի՛մ Հայրենիք, ի՛մ աննման:

Պիպիկիվ

